

tor, specielt inden for sundhedssektoren, men også i almindelighed, at alle nu ved, at når der kommer en konflikt, som man ikke kan lide herinde i Folketinget, så griber man bare ind og finder et eller andet mere eller mindre vilkårligt argument.

Jeg vil slutte af med at sige, at det, som de, der i dag siger, at de har omsorg for sundhedsvæsenet, omsorg for det danske forhandlings-system, burde gøre, var simpelt hen at stemme dette lovforslag ned. Hvad ville der ske, hvis vi stemte dette lovforslag ned? Der ville ske det ganske enkle, at parterne ville komme til forhandlingsbordet og naturligvis i løbet af meget kort tid ville finde en løsning, for så vidste parterne, arbejdsgiverne og sygeplejerskerne, ganske udmærket, at ansvaret var deres. Det var ikke Folketingets, det var deres, og det er nu engang sådan, at når folk mærker ansvaret, så finder de også ud af at finde en løsning. *(Spredt klappen fra tilhørerpladserne).*

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige anmode om ro på tilhørerpladserne.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Det, der får mig herop, er hr. Frank Aaens påstand om, at regeringen ikke gør noget for sygehussektoren.

Det er en grov påstand, som intet har på sig. Hr. Frank Aaen ved udmærket godt, at årsagen til, at der er ventelister i øjeblikket, er, at der ikke er kapacitet i uddannelsessystemet, at der ikke er kapacitet til at banke læger og sygeplejersker op af jorden her og nu. Det ved hr. Frank Aaen udmærket godt.

Så kan jeg også fortælle hr. Frank Aaen, at vi lige har vedtaget et lovforslag, som indfører en ventetidsgaranti for livstruende sygdomme. Det er også noget jeg synes vidner om, at vi er op-taget af problemstillingen.

Jeg kan også fortælle hr. Frank Aaen, at regeringen år efter år har tilført flere ressourcer til sygehussektoren i forbindelse med de årlige forhandlinger med Amtsrådsforeningen. Jeg kan også fortælle hr. Frank Aaen, at denne regering har gjort alt, hvad den kan for at tilføre flere uddannelsespladser inden for sundhedsuddannelsen. Jeg kan fortælle hr. Frank Aaen, at vi har øget tilgangen til lægestudiet med 60 pct., med 60 pct., i en kamp for at få hugget ventelisterne ned og få bedre forhold på vores hospitaler.

Jeg synes ikke, hr. Frank Aaen kan være bekendt på nogen måde at fremstille denne regering som en regering, der ikke gør meget og faktisk særdeles meget af, hvad der er muligt inden for kapacitetsgrænserne for at få hugget ned på ventelisterne.

Jeg synes, det er en fordrejet fremstilling. Den har intet på sig. Men jeg kan godt forstå, at hr. Frank Aaen har brug for at profilere sig selv ved også at bruge sådanne usandheder.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Som en meget kendt politiker har sagt: Det har jeg aldrig sagt! Jeg har aldrig sagt, at regeringen ikke gør noget for sundhedsvæsenet. F.eks. så opererer man jo igennem det udemokratiske HS for at nedlægge sygehuse og sygehusafdelinger. Jeg må indrømme, at det da er en indsats, vi har lagt mærke til.

Man vedtog i går eller i forgårs en behandlingsgaranti, selv om man jo udmærket ved, at når man gennemfører en behandlingsgaranti for visse sygdomme uden at tilføre flere penge, så betyder det forringelser andre steder i sundhedssystemet. Sådan er logikken jo. Der fulgte ikke én krone med den lov. Den finanslov, der blev vedtaget sammen med Venstre og De Konservative, tilførte ikke én ekstra ny krone til sundhedsvæsenet.

Så må jeg igen konstatere, at sundhedsministeren ikke ønsker at reflektere på det spørgsmål, der er stillet både af sygeplejerskerne og af dem, der går imod dette lovforslag, nemlig hvad de langsigtede konsekvenser bliver for sundhedsvæsenet af, at man griber ind og siger til sygeplejerskerne: I skal både have lav løn, og I skal have frataget jeres ret til selv at bestemme over jeres løn- og arbejdsvilkår.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Jeg må igen, og det er så nok min sidste bemærkning, oplyse hr. Frank Aaen om, at hvert eneste år, når vi har forhandlinger med amterne, bliver der tilført flere ressourcer til sundhedssektoren i nøje overensstemmelse med, hvad der er kapacitetsmæssige forudsætninger for.

Der er jo ikke noget lettere end bare at bevilge en masse penge, som man ikke er sikker på at der bliver behandlinger for, men som bare bliver til glæde for personalet. Det er selvfølgelig også fint, at de får lønstigninger, men det afgørende er, at vi har en situation, hvor der ikke